

VALERIE
BOWMANOVÁ

*Vojvodov
návrat*

Láska a pravda si vždy najdu cestu

IKAR

VALERIE
BOWMANOVÁ

*Vojvodov
návrat*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Valerie Bowman
THE DUKE IS BACK

Copyright © 2022 by June Third Enterprises, LLC.

All rights reserved

Translation © 2024 by Miriam Ghaniová

Cover art © Lyndsey Llewellen at Llewellen Designs

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9766-1

*Venujem mojej „zlatej“ Sophie Handovej.
Kniha o macoche je tá pravá pre teba.*

POZNÁMKA AUTORKY

Vojvodov návrat je šiesta kniha zo série *Klub lokajov*. Ak ste čítali ostatné knihy, viete, že časová os nie je lineárna. Po prvých troch knihách som ostatné napísala v poradí, v akom som chcela príbehy vyrozprávať. Takže... aby som trochu objasnila časovú os, dúfam, že vám pomôžu nasledujúce informácie.

VAROVANIE: Ak ste ešte nečítali ostatné knihy, možno ich budete chcieť preskočiť a vrhnete sa rovno na prvú kapitolu.

Október 1813

Clayton a Theodora prežili románik (ona si zlomila nohu) a Phillip sa zotavoval v Claytonovom dome, kde bol od leta 1813.

Tento príbeh je opísaný vo štvrtnej knihe *Skrotený vikomt*.

Jar 1814

Dej tejto knihy, v poradí šiestej, *Vojvodov návrat*, sa odohráva na jar po svadbe Claytona a Theodory na domácej oslave, na ktorej ostatní hrdinovia predstierajú, že sú sluho-

via. V tom čase sa vojvoda z Worthingtonu zotavuje doma po postrelení vo Francúzsku a s Juliannou sa nevída. Bell sa ešte nestretol s Mariannou, rovnako ani Kendall s Frances. Zradca z Bidassoa zatiaľ nie je v Bellovom hľadáčkiku.

Právoplatný vojvoda z Harlowe sa chystá vrátiť do Londýna na sezónu.

Koniec leta 1814 – jeseň 1815

Na neslávne známom domácom večierku Kendall, Bell a Worth predstierajú, že sú sluhovia. Tieto príbehy sú opísané v knihách 1 – 3, *Lokaj a ja* (Kendall), *Paholok a ja* (Worth) a *Komorník, ktorý ma miloval* (Bell).

Jar 1815

Páry z prvých troch kníh sa zosobášia a Annabelle (Bellova sestra) a David (Mariannin brat) sa dajú dokopy.

Tento príbeh je vyrozprávaný v piatej knihe *Grófove lekcie*.

PRVÁ KAPITOLA

Londýn, máj 1814

Phillip Grayson bol na ceste na ples, a nie na hocijaký, ale na ples, na ktorom všetci verili, že je mŕtvy. Sedel v luxusnom koči patriacom jeho priateľovi, vikomtovi Claytonovi, ktorý zastavil pred mestským domom Cranberryovcov. Sezóna sa začala sotva pred dvoma týždňami, ale toto bola prvá udalosť, na ktorej sa Phillip zúčastnil. V skutočnosti to bola jediná spoločenská udalosť, na ktorú prišiel za posledné tri roky. Z okna sledoval skupinky nádhorne oblečených účastníkov večierka blížiacich sa k vchodovým dverám Cranberryovcov.

Phillip sťažka prehltol. Bolo to veľa ľudí a v tanečnej sále ich bude ešte viac. V dave sa neocitol už takmer rok. A ten posledný preplnený priestor nebol plný krásne oblečenej a smejúcej sa smotánky, ktorá popíjala šampanské. Ani zďaleka. Bolo to bojisko v Španielsku. A on ležal umierajúc na zablatenej zemi, v ušiach mu zneli výkriky jeho krajanov, pach pušného prachu ho páлил v nose, zatiaľ čo jeho krv sa vpíjala do zeme a svet okolo černel.

Phillip zaťal čelusť. Takéto spomienky mu dnes večer nepomôžu. Musí sa sústrediť. Na túto chvíľu sa pripravoval celé mesiace. A skutočne bol pripravený. Bol. Potreboval len pozbierať svoj dôvtip. Nevedel, ako budú ľudia reagovať

na dôkaz, že právoplatný vojvoda z Harlowe je živý a na pohľad zdravý.

„Pripravený?“ spýtala sa Claytonova manželka Thea zo sedadla oproti a venovala mu povzbudzujúci úsmev. Thea bola rovnako milá ako krásna, mala tmavé vlasy a zvedavé sivé oči.

Phillip prikývol. „Som vďačný, že vás mám dnes večer po svojom boku.“ Hoci Phillip a Clayton boli priatelia už od detstva, s Theou sa zblížil, keď sa zotavoval zo zranení počas posledného roka. Znovu ho zoznámila s jeho koňom Alabastrom, ktorého Clayton kúpil na aukcii po návrate do Londýna z kontinentu... z vojny.

„Neboj sa,“ povedal Clayton. „Nasleduj ma.“

Lokaj otvoril dvere na koči. Vikomt vystúpil prvý a otočil sa, aby pomohol svojej dáme. Phillip ho nasledoval a rukou si uhladil biely predok košele a čiernu vestu. Už dlho nebol oblečený v takom peknom večernom odeve. V dome Claytonovcov sa obliekal oveľa ležérnejšie a predtým, ako kapitán v armáde, nosil roky uniformu.

„Nečakal som, že sa sem ešte niekedy vrátim,“ povedal, keď sa zhlboka nadýchol a zahľad sa na mestský dom ako na príznak.

„Do domu Cranberryovcov?“ spýtala sa Thea a zvrátila obočie.

„Do Londýna,“ spresnil Phillip a gestom naznačil Claytonovi, aby ho viedol. „Pôjdeme?“

Clayton sa vydal k hlavným dverám, zatiaľ čo Phillipovi sa v hlave prehánalo sto možných scenárov. Ako budú ľudia reagovať na jeho príchod? Počas posledných mesiacov si prešiel všetky možnosti, aby sa pripravil, napriek tomu ho ovládali nervy. Musí sa upokojiť. Na dnešnom večierku nemala nervozita miesto. Väčšiu časť posledného roka strávil na Claytonovom panstve v Devone, ukrytý pred Londýnom

Vojvodov návrat

aj smotánkou. Tam sa fyzicky aj psychicky zotavoval z bitky, v ktorej Alabastra zrazili na zem a jeho takmer pripravili o život. Dnešný večer plánoval celé mesiace. Prišiel čas zaujať svoje právoplatné miesto v spoločnosti.

Rany sa mu zahojili rýchlo, najhoršia bolesť prišla o pár mesiacov, keď bol fyzicky dosť silný na to, aby mu Clayton oznámil, že jeho starší brat Malcolm je mŕtvy. A nielen to, Claytonov dobrý priateľ, markíz z Bellinghamu – špión ministerstva vnútra – mal dôvod domnievať sa, že Malcolma zavraždili.

Až do dnešného dňa o tom, že Phillip žije, vedeli iba Clayton, Thea, Bellingham – pre priateľov Bell – a Bellov nadriadený na ministerstve vnútra, generál Grimaldi. Grimaldi napokon dovolil Phillipovi, aby dnes popoludní v tichosti informoval svoju matku. Úbohá žena celý čas verila, že obaja jej synovia – jej jediné deti – sú mŕtvi.

Bez toho, aby vysvetlil prečo, Clayton požiadal Phillipovu matku, aby ho dnes navštívila v jeho mestskom dome. Pohľad na jej tvár, keď vošiel do Claytonovho salóna, Phillipa takmer rozplakal. Zrútila sa na pohovku, zatiaľ čo sa k nej ponáhlal, aby ju objal. „Je mi to ľúto, mama. Nemohol som ti nič povedať, až teraz.“

Matka sa našťastie veľa nevypytovala a súhlasila, že novinku o Phillipovom návrate udrží v tajnosti, až kým sa neukáže v spoločnosti. Reagovala s čírou radosťou, objímalala ho a hladkala ho po vlasoch, akoby bol stále chlapec, a nie takmer tridsaťročný muž. Pri tej spomienke sa Phillip usmial.

Bola už iba jedna osoba, na reakcii ktorej mu naozaj záležalo. A tá s najväčšou pravdepodobnosťou práve teraz stála v tanečnej sále Cranberryovcov. Tá predstava v ňom vyvolala záchvev nervozity.

Phillip sa znova zhlboka nadýchol. Prečo si Grimaldi a Bell mysleli, že práve toto je ten správny spôsob? Ach, áno. Prekvapenie. Dnes večer mali v tanečnej sále rozmiestnených niekoľko agentov, ktorí sledovali reakcie hostí. Hostí, ktorí by mohli chcieť Malcolma mŕtveho.

Phillip, Clayton a Thea stúpali po schodoch do mestského domu, zatiaľ čo z kočov za nimi naďalej vystupovali hostia. Našťastie sa zdalo, že Phillipa si nikto nevšimol. Mal na sebe klobúk a kabát a bol zahalený v tieni. Bolo však len otázkou okamihu, kým vstúpi do domu a potom do tanečnej sály. Odloží si vrchný odev, komorník zahlási jeho meno. A potom...

Pravdepodobne sa rozpúta peklo.

Phillip prehltol a nespúšťal pohľad z Claytonovho chrbta. Nebolo lepšieho muža než jeho priateľ. Clayton a Thea mu pomôžu v pokoji prežiť túto noc.

Lokaj pri vchodových dverách ich pustil dnu, sotva Phillipovi venoval druhý pohľad. Ten si s úľavou vydýchol. Keď odložili plášte, rukavice a klobúky, pokračovali po veľkom schodisku do tanečnej sály. Zastavili sa pred vyrezávanými dvojkrídlými dverami do obrovskej miestnosti.

„Pripravený?“ Tentoraz sa ozval Clayton a venoval Phillipovi povzbudzujúci úsmev.

Phillip zdvihol bradu a vystrel plecيا. „Podľa možnosti.“

Thea mu venovala letný úsmev a upokojujúco mu stisla lakeť. „Dopadne to dobre,“ povedala. „Budeme s tebou na každom kroku.“

Clayton zatlačil na dvojité dvere, vedľa ktorých stál komorník. Keď sa Clayton naklonil a zašepkal mu čosi do ucha, Phillip uprel pohľad priamo pred seba na rozmazanú zmes svetla a zvukov v hlučnej a preplnenej tanečnej sále. Začalo mu sťahovať hrdlo. Ale urobil to, čo mu radil

Vojvodov návrat

Forrester – muž, ktorý mu pomohol zotaviť sa. Sústredil sa na jeden okamih, na jeden nádych za druhým. Nádych. Výdych. Tri. Dva. Jeden.

„Lord a lady Claytonovci a... vojvoda z Harlowe,“ oznámil komorník. Hlas mal jasný a silný, ale urobil pauzu, aby zdôraznil titul. Phillip zovrel čelist. Nadýchol sa. Vydýchol.

V sále by bolo počuť aj špendlík dopadajúci na vyleštené parkety. Vrava ustala. Hudba prestala hrať. Všetky oči v tanečnej sále sa upreli na nich.

Lady Cranberryová v tmavočervených šatách, ktoré sa výstižne hodili k jej priezvisku, sa k nim ponáhľala zo svojho miesta pred radom hostí čakajúcich na prijatie.

„Higgins, asi ste sa pomýlili,“ svoju poznámku adresovala komorníkovi. „To nemôže byť...“ Otočila sa, aby pozrela na trojicu, a tvár jej okamžite zbledla. „V... vaša milosť,“ vydýchla a priložila si ruku s trblietavým prsteňom na krk.

Phillip sa na ňu usmial a naklonil k nej hlavu. Nevidel ju už dlhší čas, ale vyzerala takmer rovnako ako naposledy, keď bol na londýnskom plese. „Lady Cranberryová,“ uklonil sa.

Z úst dámy vyšiel zvláštny zvuk, niečo medzi hysterickým smiechom a hlbokým vzlykom, kým sa jej podarilo dodať: „Netušila som, že ste...“ Odkiaľšala si a pokrútila hlavou. „Vitajte, vaša milosť. Vitajte. Vitajte.“ Sklonila sa a hlboko sa mu uklonila.

Chudá, rozochvená lady Cranberryová sa obrátila k ostatným v tanečnej sále a zvolala, akoby neverila vlastným očiam: „Je tu vojvoda z Harlowe, Phillip Grayson. Prosím, nech sa páči ďalej.“

Všetci sa otočili a pozreli naňho.

Nádych. Výdych.

Phillip rozhodne prikývol Claytonovi a Thei. Vedel, že sa oňho jeho priatelia obávajú, očakával to. Bol pripravený. Už sa nebude skrývať. Pomstí bratovu vraždu.

Sotva urobili pár krokov, keď sa zo skupinky v strede sály vymanila tmavovlasá mladá žena v zaфіrových večerných šatách a vybrala sa k nim. Phillip sledoval, ako prichádza. Jej chôdza mu bola povedomá. Spoznával jej kučeravé tmavohnedé vlasy a ešte tmavšie oči. Neúprosne sa k nemu približovala, až kým nestála priamo pred ním. To bolo ono. Chvíľa, ktorú očakával a ktorej sa zároveň obával už takmer rok.

Hľadela na jeho tvár. V očiach sa jej zaleskli slzy, ale bolo v nich ešte niečo. Prebleskol v nich aj náznak nezamieniteľného hnevu. Jej krásne črty stvrdli do kamennej masky. „Phillip?“ vydýchla. Jeho meno znelo z jej úst ako obvinenie.

Akoby ho práve bodla do hrude. Nepočul ju už... tri roky. Celý čas mal len jej listy, ale tie vo vojne stratil. Všetky okrem jediného, ktorý mal pri srdci, keď ho zostrelili z Alabastrovho chrbta a on takmer zomrel.

Bola staršia, trochu vychudnutá. V drobných vráskach v kútikoch očí mala vpísaný smútok. Stále ho fyzicky boľelo pozerat' na ňu. Bola taká krásna.

Za posledné tri roky o tejto chvíli sníval mnohokrát, ale sen nikdy nepripomínal skutočnosť. Takto to bolo teraz. A on ľutoval, že to tak musí byť.

Sophie sa zhlboka a roztrasene nadýchla. Phillip, muž, ktorého tak dlho milovala, muž, ktorého takmer celý uplynulý rok považovala za mŕtveho, stál pred ňou živý a zdravý.

Stážka prehltna a snažila sa potlačiť slzy, ktoré ju páľili v očiach.

Vojvodov návrat

„Si to naozaj ty,“ prehodila. Už stála dosť blízko, aby videla drobné vrásky na jeho tvári, známú smaragdovú farbu jeho očí, drobnú jazvu tesne pod perou. A cítila jeho vôňu. Známu vôňu mydla a santalového dreva. Hrozilo, že sa jej pamäť vráti do úplne iného času a na iné miesto. Na miesto a čas, ktoré sa jej teraz zdali vzdialené viac ako sto rokov.

Vtom sa za nimi ozvala obrovská rana. Sophie vyskočila a otočila sa, aby uvidela lokaja so strieborným podnosom plným pohárov šampanského, ktoré sa mu rozbili pri nohách. Hrozný rachot na chvíľu zastavil čas. Keď sa opäť otočila k Phillipovi, oči sa mu leskli a hľadel priamo pred seba.

„Phillip?“ Znova vyslovila jeho meno so všetkou bolesťou aj hnevom, ktoré sa jej nazbierali v srdci. Chcela sa k nemu načiahnuť. Dotknúť sa ho. Dať mu facku.

Ani na ňu nepozrel. Na čelo mu vyrazil pot. Naďalej hľadel na vzdialený koniec tanečnej sály ako v tranze. Pekná mladá žena vedľa neho – bola to lady Claytonová? – sa k nemu načiahla a položila mu ruku na plece. „To je v poriadku, Phillip.“

Sophie zaťala čelusť. V poriadku? Snažila sa lady Claytonová Phillipa upokojiť? Spôsobila to Sophiina prítomnosť?

Znovu si prezrela jeho tvár. Stále sa na ňu odmietal pozrieť. Do srdca jej prenikol ľadový strach. Takže takto to bude? Má Phillip v úmysle ignorovať ju? Tak nech. Opustil ju. Dovolil, aby si celé mesiace myslela, že je mŕtvy. A teraz sa díval priamo cez ňu, s rukou inej ženy na svojom pleci.

Sophie mala chuť udrieť ho po ruke, po tvári. Čokoľvek, čo by vyvolalo niečo iné než apatiu. Ale nie. Neznížila by sa k divadlu a obyčajnému násiliu. Bola iná. Už prežila jeho stratu.

Dokáže to znova.

Sophie zmobilizovala všetky sily, nadýchla sa, otočila sa na päte, zdvihla bradu a odišla. Ak ju Phillip Grayson zamýšľal ignorovať a tváriť sa, že pre seba nič neznamenajú, dobre, ona urobí to isté.

DRUHÁ KAPITOLA

Sophie sa vzdialila, no nevrátila sa k macoche a ostatným, s ktorými stála, keď komorník oznámil príchod vojvodu z Harlowe.

Vôbec nečakala, že to nebude Hugh, ktorý mal tiež prísť na ples ku Claytonovcom.

Sophie prešla z tanečnej sály chodbou do dámskej odpočívárne, ktorá bola, našťastie, úplne prázdna. Stále sa triasla, pritláčala si ruku na hrud' a bola si celkom istá, že by sa mohla rozsypať.

Nič ju nemohlo pripraviť na čistý šok, ktorý ju zasiahol ako kopanec do brucha, keď sa obzrela a uvidela tam stáť nie Hugh, ale Phillipa. Phillipa s jeho nezameniteľnou výškou, žiarivými svetlými vlasmi a jasnými zelenými očami. Phillipa, muža, do ktorého bola roky zamilovaná a ktorého posledných jedenásť mesiacov považovala za mŕtveho. Keď ho uvidela, zmietala sa medzi túžbou dať mu facku a objímať ho, až kým jej nezmeravejú ruky. Ani jedno by však nebolo správne.

Kde, preboha, bol celý ten čas? A prečo, prečo jej neposlal správu, že je živý a zdravý? Nejaká sentimentálna, hlúpa časť jej bytosti chcela veriť, že len čo ju uvidí, vtiahne ju do náručia a verejne sa k nej prihlási.

No urobil pravý opak. Pozeral sa cez ňu, akoby tam ani nebola. Dokonca nereagoval, keď ho oslovila. Vlastne jej nepovedal ani slovo. Bola by si pomyslela, že je to podvodník, ale jej duša vedela, že to tak nie je. Tak dobre poznala jeho tvár. Nebolo pochyb. Určite tam stál Phillip Grayson. Ale zrejme to už nebol ten muž, ktorého poznala.

Sophie zdvihla pohľad a pozrela na seba do zrkadla. Aspoň sa nerozplakala. To ju trochu upokojilo. Uvedomovala si, že sa jej celý čas v očiach leskli slzy. Netušila, ako sa udržala na nohách. Teraz však mala pocit, že sa rozleje po podlahe ako kaluž. Zhlboka sa nadýchla. V hlave jej opäť vírili tie isté myšlienky. Čo tu, preboha, robí Phillip? Kde bol celý ten čas? A prečo ju nechal v tom, že je mŕtvý?

Otázky sa v Sophiinej mysli prehánali dookola ako splašené. Keď sa nad tým teraz zamyslela, zrejme mu mala položiť ktorúkoľvek z nich. Lenže už bolo neskoro. A vzhľadom na jeho správanie tušila, že by jej neodpovedal. Zostala pred ním stáť ako stĺp a čakala na slová, ktoré neprišli.

Mala mu dať facku. Bolo to to najmenej, čo si zaslúžil potom, čo ju vystavil poslednému roku pekla. Ale udrieť ho by bolo nevhodné. Nerozvážne. Nesprávne.

Odstúpila od zrkadla a zahryzla si do špičky prsta. Panebože. Premýšľaj. Prvýkrát od chvíle, keď počula jeho meno z úst lady Cranberryovej, sa v nej ozval príval strašného uvedomenia. Možno by Phillipovi dala facku, ale ako by to vyzeralo pred ostatnými hosťami? V okamihu, keď vošiel, sa k nemu vrhla, a dostala priamy úder. Jej zasnúbenie s Hughom Graysonom, Phillipovým bratrancom z prvého kolena, ktorý si nárokoval na titul, v novinách oznámili práve dnes ráno. Celá smotánka bude klebetiť, či sa jej svadba predsa len uskutoční, keď je Phillip, právoplatný vojvoda, nažive.

Vojvodov návrat

Na svojich zásnubách jej, samozrejme, nezáležalo. Nezáležalo jej na ničom, odkedy sa pred niekoľkými mesiacmi dozvedela, že Phillipa na kontinente zabili. Rok strávila tichým smútkom za mužom, ktorého milovala, bez toho, aby o tom mohla povedať čo i len jedinej duši. Zatiaľ jej nevlastná matka Valentina trvala na tom, aby si našla manžela. A nie len tak hocijakého. „Jedného dňa budeš vojvodkyňou, Sophie,“ hovorila Valentina. Pred štrnástimi dňami sa jej na tvári rozhostil triumfálny úsmev, keď oznámila, že otec a Hugh podpísali zásnubnú zmluvu. Sophie nechápala, prečo chcú zásnuby oznámiť tak skoro. Dokonca sa s ňou ani neporadili. To, že sa oznámenie objavilo v ranných novinách, bolo prekvapením aj pre ňu. Nemohla si pomôcť, pery rozťahla do slabého úsmevu. Vyzeralo to tak, že jej drahej macoche sa želanie nespĺní. Sophie vážne pochybovala, že Valentina bude chcieť, aby sa vydala za Hughu, keď bolo zrejmé, že zostane bez titulu.

Keď sa nad tým zamyslela... kde Hugh vlastne bol? Plánoval prísť, aspoň to slúbil, keď sa spolu naposledy rozprávali. Vedel, že jeho bratranec vstane z mŕtvych, aby si nárokoval titul, ktorý mu patril? Keby to vedel, určite by jej niečo povedal. Alebo by to povedal aspoň Valentine. Či nie?

Sophie sa prinútila znova zhlboka nadýchnuť. Posledná vec, ktorú chcela urobiť, bolo vrátiť sa a čeliť návštevníkom večierka. Ktorémukoľvek z nich. Hughovi, ak by prišiel. Ani Valentine. Ani dámam zo smotánky, ktoré by na ňu hľadeli s ľútosťou v očiach. A už vôbec nie Phillipovi.

Odlepila sa od steny a vystrela pleciami. Iba zbabelkyňa by sa v tejto miestnosti schovávala do konca plesu. A ona nebola zbabelá. Musela sa vrátiť do tanečnej sály, inak by sa začali šíriť klebety. Uštipla sa do líc, aby sa do jej príserne bledej pleti vrátil aspoň náznak ružovej.

Obrátila sa k dverám práve vo chvíli, keď sa otvorili a dovnútra vtrhla jej macocha. Valentínine krvavočervené šaty sotva zakrývali jej bujné poprsie. Čierne vlasy mala vyčesané a držala ich diamantová tiara. Ako to, že jej ju otec kúpil, keď si to nemohol dovoliť? Valentina prižmúrila striebrišto-zelené oči. „Tu si, Sophie. Vďaka bohu, že som tá našla.“ Všetko, čo Valentina povedala, znelo ako vrčanie alebo syčanie.

Sophie zaťala zuby. „Práve som sa chcela vrátiť do sály.“ Nikdy sa necítila pri macoche príjemne a mala dôvod veriť, že tomu nebude inak ani teraz. Nepochybne prišla zistiť, prečo sa rozprávala s Phillipom Graysonom.

Valentina, ktorá nikdy neprešla okolo zrkadla bez toho, aby sa doň nepozrela, sa zadívala na svoj odraz a našpúlila pery. Prešla si končekom prsta po jednom čiernom obočí a otáčala hlavou zo strany na stranu, nepochybne obdivujúc vlastnú krásu. Nebolo o tom pochyb. Valentina bola krásna. Vo veku dvadsaťpäť rokov bola len o päť rokov staršia ako Sophie. Otec, ktorý bol vdovcom od Sophiiniých ôsmich rokov, zakaždým pookrial, keď sa na svoju druhú manželku pozrel. Len jej povaha úplne nezodpovedala jeho túžbam.

„Celá tanečná sála je hore nohami,“ povedala napokon Valentina, keď sa prestala obzerať v zrkadle. „Čo tu, dcérka, robí Phillip Grayson?“ vychrstla.

Sophie sa zamračila. „Neviem,“ odpovedala potichu. To stačilo. Už dávno sa naučila hovoriť Valentine čo najmenej. Vždy našla spôsob, ako Sophiine slová využiť proti nej. Čo bol jeden z mnohých dôvodov, prečo Sophie a Phillip neoznámili svoj plán zosobášiť sa, predtým ako pred tromi rokmi odišiel bojovať na kontinent.

Valentina sa otočila, pozrela na svoju nevlastnú dcéru a prekrížila si ruky na hrudi. Zdvihla tmavé obočie nad mačacími očami. „Čo si mu povedala?“

Vojvodov návrat

„Nič,“ odpovedala Sophie. „Ignoroval ma.“ Bola to pravda a Valentina tak nemala dôvod zadrapiť sa do nej.

Valentine sa v očiach mihol hnev. „Nevyčítala by som ti, keby si ho poslala rovno dočerta. Ten človek nám práve poriadne skrížil plány.“

Sophie zvrátila obočie. Valentina sa ako zvyčajne starala len o seba. Ak by Sophie nebola zasnúbená s mužom, ktorý sa mal stať vojvodom, Valentina by nebola spojená so slávnym menom Harlowe. Slová jej nevlastnej matky spôsobili, že Sophie sa v hrdle vytvorila hrča. Doteraz jej to nenapadlo, ale klebetníci si budú myslieť to isté. Že Sophie sa Phillipovi postavila, pretože sa objavil z ničoho nič a vzal jej šancu stať sa vojvodkyňou. Oprela sa o najbližšiu stenu, túžila sa po nej zošmyknúť a prepadnúť sa pod zem. „Musím sa porozprávať s lordom Hillsdalom,“ pokračovala Valentina s prižmúrenými očami.

„Čo s tým má spoločné lord Hillsdale?“ Sophie sa zamračila. Hoci jej tentoraz napadla celkom pozitívna myšlienka... Valentinin predpoklad. Ak sa domnievala, že Sophie je na Phillipa nahnevaná, lebo jej prekazil plány do budúcnosti, aspoň by to Valentínu zdržalo a nekládla by priveľa otázok.

Valentina pokrčila plecami. „Hillsdale je v parlamente autoritou, čo sa týka titulov a rodokmeňov. Bude vedieť, čo treba robiť.“

Sophie pokrútila hlavou, na tvári mala stále vrásky. „Možno je autorita, ale nie som si istá, čo môže urobiť. Phillip Grayson je právoplatný vojvoda z Harlowe... a zrejme je živý a zdravý.“

Valentina mávla elegantnou rukou v bielej rukavičke, akoby odmietala Sophiinu logiku. „Musí existovať nejaká možnosť.“

Sophiine vrásky sa prehĺbili. Preboha. Jej uvažovanie nedávalo zmysel. Šok z toho, že jej nevlastná dcéra už nebude vojvodkyňou, ju musel úplne vyviesť z rovnováhy.

Sophie si nadvihla tmavomodré sukne. „Idem. Ak sa tu budem zdržiavať príliš dlho, klebety to len zhorší.“

„Samozrejme. Samozrejme. Poďme,“ odpovedala Valentina, prichytila si sukne a nasledovala Sophie z odpočivárne.

Sophie pred plesovou sálou pokrčila plecami a kým otvorila dvere, zhlboka sa nadýchla. Phillip bol späť. Jej najkrajší sen a najhoršia nočná mora sa práve spojili v jednom strašnom zážitku, ktorému stále nemohla uveriť. Urobila prvý rázny krok. Vošla dovnútra a jednoducho si povedala, že nikto jej nezabráni povedať komukoľvek a čokoľvek.

Vrátane Phillipa Graysona.

